

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 517

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ'.

Τηλ. 628.280

1 Μαΐου 1967 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ εἰς Θεὸν πίστις

Δημοσιεύεται κατ' αὐτὰς εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον τὸ εὐχάριστον γεγονός τῆς προσελεύσεως τῆς Σβετλάνας, θυγατρὸς τοῦ Στάλιν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τῆς ἀποχωρήσεώς της ἐκ τῆς Ρωσίας, εἰς τὴν ὁποίαν, συμφώνως πρὸς ὁμολογίαν τῆς ἰδίας, ἠδυνάτει νὰ ζήσῃ ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας παγερᾶς καὶ ἀνυποφόρου, ὀφειλομένης εἰς τὸ ἀπαίσιον καθεστὼς τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Συγκλονιστικὸν ὅσον καὶ εὐγλωττον τὸ παράδειγμα τῆς Σβετλάνας ἀποδεικνύει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι, ὅτι ἡ ἀθεΐα καὶ ἡ ἀπιστία δὲν δύνανται νὰ ἱκανοποιήσωσι καὶ πληρώσωσι τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Ἐπεχείρησαν διὰ τῆς βίας, τῆς καταπίεσεως, τῆς ἐπιμονῆς, τῶν ἀθεϊστικῶν κηρυγμάτων, τῶν διαλέξεων, τοῦ τύπου, τοῦ ραδιοφώνου, τῆς διοργανώσεως ἐορτῶν, καὶ ποικίλης ἄλλης προσηλυτιστικῆς καὶ προπαγανδιστικῆς δραστηριότητος, ἐπιχείρησαν οἱ ἄθεοι κομμουνισταὶ νὰ ἐξαλείψωσι τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ διαποτίσωσι ταύτας μὲ τὸ δηλητήριον τῆς ἀρ-

νήσεως, τῆς ἀθεΐας. Ἄλλ' ἀπέτυχον παταγωδῶς. Ἐν συνεχείᾳ ἐχρησιμοποίησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὴν κατ' ἰδίαν σιζήτησιν, τὴν πειθῶν, τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ ταῦτα οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερον.

Ἡ πίστις εἶναι παναθρώπινον φαινόμενον καὶ ιδιαίτατα ἡ ὀρθὴ πίστις εἶναι ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνας καρδίας.

Οἱ κατὰ καιροὺς ἄπιστοι ἀπεδείχθησαν ἄφρονες, καθότι κατὰ τὸν Ἱερὸν ψαλμωδόν: «εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός». Οὕτω καὶ οἱ κομμουνισταὶ εἶναι ἄφρονες ὥς μὴ πιστεύοντες ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἀπομακρύνωσι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν εἰς Θεὸν πίστιν.

Ἄλλ' οὐδὲν ἐπιτυχάνουσι. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἀποβαίνουν εἰς μάτην.

Τυχάνει πανθομολογούμενον, ὅτι μεγάλη μερίς ἂν μὴ ἡ μείζων τῶν διανοουμένων καὶ τῆς νεολαίας τῆς Ρωσίας, παρουσιάζουσι ἐν καταπληκτικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν θρησκείαν καὶ μίαν πρωτοφανῆ προθυμίαν διὰ τὴν παρακολούθησιν ἐκκλησιαστικῶν τελε-

« Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
 ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
 ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
 Ὑπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόττης
 Κάνιγγος 32— Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
 Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμας 15.—
 » Ἐτησίᾳ » 30.—
 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
 » Ἐτησίᾳ » 4
 Τιμὴ Φύλλου δεχ. 1

τῶν, τὴν προσευχὴν, τὴν μελέτην θρησκευτικῶν βιβλίων.

Ὅσάκις βιβλίον τι Λογοτεχνικὸν ἢ ἱστορικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν θρησκείαν, ἐκδίδεται εἰς τὴν Ῥωσίαν γίνεται ἀνάρπαστον ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος.

Τοῦτο μαρτυρεῖ περιτράνωσ περι τῆς ἀκαταβλήτου δυνάμεως τῆς πίστεως, ἥτις ὡς μαγνήτης ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ προσχώρησις τῆς Σβετλάνας εἰς τὴν τὴν ὀρθὴν Πίστιν καὶ ἡ ἀπομάκρυνσίς της ἐκ τῆς κομμουνιστικῆς Ῥωσίας λαμπρῶς μαρτυροῦσι περὶ τοῦ πόσον καταπονεῖται ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ μακρὰν τοῦ Θεοῦ, πόσον ὑποφέρει καὶ ἀσφυκτιᾷ πνευματικῶς εἰς περιβάλλον ἄθεον, καὶ ἄπιστον καὶ πόσον κενὸν δυσαναπλήρωτον αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῇ χωρὶς μεταφυσικὰς ἐνασχολήσεις καὶ ἐκζητήσιν τοῦ «Θεοῦ».

Ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης βρίθκει παραδειγμάτων μεγάλων ἀνδρῶν, οἵτινες ἀπεβίωσαν ἐν τῇ ἀρνήσει, ἐξ ὧν ἄλλοι μὲν παρεφρόνησαν ἄλλοι εἶχον ὑποστῆ ἀνεπανορθώτους νευρικοὺς κλονισμούς, ἄλλοι ὠμολόγησαν εἰς τὰς ἐπιθανατίους των στιγμὰς τὸ πόσον ἡ ψυχὴ εἶναι κενὴ ἀνευ Θεοῦ καὶ ἄλλοι τέλος μετενόησαν καὶ ἐπίστευσαν, ἔστω καὶ εἰς τὰς τελευταίας των στιγμὰς.

Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν καὶ δὴ ἡ ὀρθὴ πίστις εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς, νὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδίαν πραγματικῆς χαρᾶς καὶ εὐ-

δαιμονίας, νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον πάσης καταθλίψεως καὶ ὀδύνης εἰς τὰς ἀντιθέτους περιστάσεις τοῦ βίου καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀκεραίαν καὶ ὀλοκληρωμένην ἠθικὴν προσωπικότητα.

Ὁ πλέον ἰσορροπημένος, ὁ πλέον εὐτυχής, ὁ πλέον ἐπιτυχῶς ἐκπληρῶν τὸν ἐπὶ γῆς προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ εἰς Θεὸν πιστεύων.

Ἀς ἀναζωπυρώσωμεν, ὅθεν ἐν ἡμῖν πάντες οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες τὸν ἱερὸν τοῦτον σπινθῆρα, ὅστις καλεῖται πίστις, καὶ ἃς προσπαθήσωμεν ἱεραποστολικῶς ζῶντες νὰ μεταλαμπαδεύσωμεν αὐτὴν καὶ εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, οἵτινες ζῶσι εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀρνήσεως, μακρὰν τῆς πραγματικῆς ἐν Χριστῷ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

ΑΣΩΤΙΑ

Ἀσωτία εἶναι καὶ ὀνομάζεται ἡ ὑπέρμετρος ἀγάλῃσι καὶ ἀτίμωσις τῆς περιουσίας εἰς τὰς ἀτραπούς τῆς ἀμαρτίας καὶ διαφθορᾶς. Ἄλλως, ἀσωτία, φθορὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς υγείας εἰς τὰ πάθη καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἡδονῶν τῆς σαρκός. Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος λέγει «Ἀσωτία ἡ ἄμετρος χρησίσις, ἀσωτία, ἔστι οὐ σώζει, ἀλλ' ἀπόλυσιν, οὐ τὸ σῶμα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν».

Ἡ ἀσωτία, ἡ κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συγῆθειαν, ἡ ἀκολασία: ἐκ γὰρ μέθης ἡ ἀκολασία τίττεται. Ἡ ἀσωτία εἶναι μωρία, ἔχει πηγὴν τὴν ἀναισχυνητίαν καὶ θυγατέρα τὴν πολυτέλειαν, εἶναι πάθος νευρικόν, ὅπερ πολλὰκις θεραπεύεται: ἡ δὲ φιλαργυρία ἀντίθετος κακία, καὶ φοβερά νόσος γεροντικῇ, ἡ ὅποια οὐδέποτε θεραπεύεται. Ἀσωτία ἡ σπατάλη, εἶναι βλαβερὰ κακία εἰς τὸν ἄσωτον ὡς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, καθότι ἡ ἄσκοπος σπατάλη κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀφθονίας, θὰ ἐπιφέρῃ τὴν δυστυχίαν, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀφορίας καὶ ἀνερείας. Ἡ ἀσωτία ἀτιμάζει τὴν νεότητα καὶ γίνεται πηγὴ καὶ αἰτία μεγάλης ἀθλιότητος καὶ φοβερᾶς δυστυχίας. Ὁ ἄσωτος ὀλοταχῶς τρέχει τὸν δρόμον τῆς δυστυχίας καὶ πενίας, ἔπειτα καταφεύγει εἰς βοήθειαν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὐρίσκει ἔλεος καὶ συμπάθειαν. Ἡ ἀσωτία καὶ ἀναίδεια εἶναι δῆμος μᾶστις τῆς τε εὐτυχίας καὶ υγείας τοῦ ἀνθρώπου, συντρίβει καὶ κατασφύρει καὶ τοὺς νέους καὶ τοὺς ρωμαλεωτέρους ὀργανισμούς, εἶναι οἰκτρὰ πληγὴ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν. Ἀσωτος, σπάταλος, ἀκόλαστος, διεφθαρμένος, ὁ μὴ ἔχων οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας. Οὗτος ἐξ ἰδίας ὑπαιτιότητος φθείρει καὶ σπαταλᾷ ἀνοήτως υγείαν καὶ περιουσίαν, ἀγόμενος καὶ συρόμενος ὡς κατάδικος ὑπὸ τῶν παθῶν του καὶ ἐπιθυμιῶν. Ζῇ κτηνώδη βίον, καὶ εἶναι γυμνὸς τῶν πνευματικῶν δωρεῶν καὶ χαρισμάτων, δὲν

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

(Μέρος 1ον)

Ὡς νὰ μὴ ἤρχονταν τόσα δεινά, τὰ ὁποῖα εὗρον τὸν λαόν μας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὡς σιγῆς ἀκρίδων ἐπέπεσαν ἐπὶ τῆς χώρας μας ἄνθρωποι περίεργοι εἰς ἐμφάνισιν, παράδοξοι εἰς διανόησιν, καταπληκτικοὶ εἰς διαστροφήν τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν, διὰ νὰ διαιρέσουν τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν πεδῖον, διασαλεύοντες τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν χριστιανῶν, ἀπομακρύνοντες αὐτοὺς ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ διασπείροντες τὴν θρησκευτικὴν διαίρεσιν. Νομίζει κανεὶς ἐν τῇ ἐμφανίσει των, ὅτι βλέπει τὸν Σατανάν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζῆτων τίνα καταπίη. Ἐν τῇ ὑποκριτικῇ καὶ ταπεινῇ αὐτῶν ἐμφανίσει ὡς ἀρνίων καὶ προσβάτων διαβλέπει τις τοὺς λύκους τοὺς ἄρπαγας, τῶν ὁποίων μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἀπώλεια τῶν ψυχῶν τῶν ἀκροατῶν των. Ὁ ζῆλος των εἶναι ζῆλος πληρωμένον διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Ἔχουν πραγματικῶς κατακλύσει τὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰ θρησκευτικὰ ρυπαρογραφήματά των, μὲ τὰς σατανικὰς τῶν αἵρέσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὴν ἀθεΐαν καὶ

τὸν ὕλισμόν, μὲ τὴν ἐπιμονὴν των νὰ ἀσκήνται, ὁμοιάζουσιν μὲ τὴν τῶν ἀθηγγανίδων, διὰ νὰ σαλεύουν συνειδήσεις καὶ νὰ διακυροῦν τὰς οἰκογενεΐας καὶ νὰ ψυχραίνουν τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κλῆρον τῆς.

Εἶναι κίνησις καινοφανής, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχηγός των περιέλαβεν ὅλας τὰς αἵρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐτάραξαν τὴν ἐκκλησίαν καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας. Διὰ νὰ ἀπατήσουν τοὺς ἄλλους χριστιανούς, ἀλλάσσουν τὸ ὄνομά των, ὀνομαζόμενοι χιλιασταὶ ἢ σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ἢ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά.

Ἀναγνωρίζουν τὴν Γραφήν, ἀποδεχόμενοι, ὅτι αὐτὴ μόνη ἀρκεῖ διὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ζωὴν τὴν χριστιανικὴν καὶ ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται τί εἶπον οἱ ἀρχαιότεροι· διότι ὁ Θεὸς φωτίζει τοὺς μελετητὰς τῆς Γραφῆς διὰ νὰ ἐξάγῃ ἐκαστος τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα ἐξ αὐτῆς. Ἐν ᾧ ὁμιῶς διατείνονται, ὅτι τὸ σύστημα των δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐκκλησίας ἐξέλιξιν τῆς συστηματοποιήσεως τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, ἐκ τῶν δοξασιῶν των φαίνονται, ὅτι περιέλαβον εἰς τὸ τόσον ἀνῶμαλον σύστημά των τὰς φοβερωτέρας αἵρέσεις, αἱ ὁποῖαι προσεπάθησαν νὰ νοθεύσουν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Καὶ ναί μὲν, δὲν φέρουν εἰς ἀπόδειξιν τῶν πλάνων των τὰς δοξασίας των αἱρετικῶν ἐκείνων, οὐδὲ ἀναφέρουν τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ μιὰ ἀπλὴ συζήτησις μετ' οἰουδὴποτε ἐξ αὐτῶν καταδεικνύει, ὅτι βάσις τῆς αἱρέσεώς των εἶναι ἡ ἀρειανή, ἡ τῆς ἀρνήσεως τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου καὶ τῶν πνευματομάχων. Συνεπῶς ἀρνοῦνται τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὀνομάζοντες δὲ τὸν Θεὸν μὲ τὸ ὄνομα τὸ ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ «Ἰεχωβά», εἰς ὃν μόνον ἀνήκει ἡ προσκύνησις, δεικνύουν, ὅτι ἡ κίνησις των εἶναι Ἰουδαϊκῆς προελεύσεως, ἔπως εἶναι ἡ τῶν ἐγκυκλοπαίδειων, τῆς μασονίας, τοῦ μαρξισμού, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἑβραῖοι ἠθέλησαν νὰ φέρουν ταραχὴν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, καταπολεμοῦντες τὸ θεανδρικόν πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τοῦτο ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς ἱδρυταὶ τῶν ἀντι-χριστιανικῶν τούτων συστημάτων ἐφάνησαν ἄξιοι ἀπογόνοι τῶν φονευσάντων τὸν Κύριον καὶ καταδιωξάντων τοὺς ἀποστόλους καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς παχυλῆς ιδέας τῶν χιλιαστῶν, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν γῆν, ὁπότε ἐκατομμύρια ἀνθρώπων δὲν θὰ ἀποθάνουν, ἀλλὰ θὰ λάβουν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἀποθάνουν, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸν κόσμον τοῦτον συμβασιλεύοντες μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Αὕτῃ ἀκριβῶς ἦτο ἡ ιδέα καὶ τῶν Ἑβραίων τῶν ἐπὶ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀπέτρεφεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, διότι ἔβλεπον Αὐτὸν ταπεινόν, τοὺς δὲ ἀποστόλους ἡγαγεν εἰς τὴν ἐρώτησίν των «Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τοῦτ' ἀποκαθίστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ». (Πράξ. α' 6).

ἔξουσιάζει τίποτε, οὐδὲ τὸν ἑαυτὸν του, ἐμπροσθεν αὐτοῦ προπορεύεται ἡ μέριμνα τῆς σπατάλης, ὕπνου δὲ ἀκολουθεῖ ἡ ἀθλιότης καὶ ἀπόγνωσις. «Ὁ τὼν ἀσωτῶν δῖος, ὃ σπερ καθ' ἡμέραν ἀποθνῆσκων ἐκφέρεται» (Πλούταρχος). Οἱ ἄσωτοι εἶναι οἱ φαυλότατοι τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄσωτός ἐστιν ἡλίθιος, λᾶγνος καὶ μυρὸς, πάντοτε δορυφορεῖται ὑπὸ κολάκων καὶ ἀνηθικῶν φίλων τοῦ γλεντιοῦ, ὅλην του τὴν περιουσίαν τὴν θάπανα, εἰς καπηλεία καὶ πορνοστάσια. Ἀποφεύγετε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τὴν ἄσωτίαν καὶ τρυφήν. Ἡ ἄσωτία ὡς χείμαρρος ἀνατρέπει τὰ πάντα, λαοὺς, ἔθνη, καὶ βασιλείας ριζηγδὼν καταστρέφει.

Ἀνθρώπε, ἀγάπα τὴν οἰκονομίαν, περιώριζε τὰ περιττὰ ἐξόδα τῆς ζωῆς καὶ τὰς ἀνάγκας, διότι πάντοτε θὰ ἔχῃς δίψαν καὶ ἐπιθυμίαν διὰ τὸ χρῆμα καὶ οὐδέποτε ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν. Σπείροντες ὀλιγόρκεϊαν θερίζομεν ἐλευθερίαν, ἐὰν δὲ μὴ, θὰ εἴμεθα πάντοτε δούλοι τῆς ἀσωτίας.

«Ἡ οἰκονομία εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα πηγὴ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐρωστίας, ἐν τῇ οἰκογενεΐᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ» (Κικέρων).

«Ἐν τῇ ἰδιωτικῇ οἰκονομίᾳ ὑπάρχει τόση σοφία, ὅση ἐν τῇ διαχειρίσει ἐνὸς Κράτους» (Ἐμμερσον).

«Καλύτερα νὰ πεθάνῃς κάνοντας οἰκονομίαν, παρὰ νὰ ζῇς μέσσα εἰς τὴν φτώχειαν» (Περικλῆδης).

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Τὸ ὕψος τῆς ἱερωσύνης

Ἡ ἱερωσύνη εἶναι καὶ αὐτὴ ἐξουσία καὶ μάλιστα προσωποπαγής, τ.ἐ! ἀναφαίρετος καὶ ἀναπαλλοτρίωτος. Περιέχει ὅμως ἐν ἑαυτῇ δύναμιν καὶ θεῖαν χάριν. Δὲν εἶναι ἀπλῶς δικαίωμα ἐξωτερικόν, διοικητικόν. Εἶναι δύναμις ἐγκειμένη τῇ χειροτονημένῳ, ἣτις ἀπεργάζεται τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν, «Τέκνον Τιμόθεε, μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι, διὰ προφητείας, μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτέρου» (Α' Τιμ. Ι, 14). καὶ «ἀναμεινῆσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστίν ἐν σοί, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου». (Β' Τιμ. 1,6).

Ὡς ἐξουσία εἶναι ἡ σπουδαιότερα πιασὼν, περιέχουσα ἐν ἑαυτῇ πάσας τὰς λοιπὰς, αἵτινες ἐξ αὐτῆς ἐξαρτῶνται καὶ δι' αὐτῆς τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν. Ἐξισοῦται δὲ ὡς τοιαύτη μὲ τὴν μίαν καὶ ἐνιαίαν, τὴν υπερκειμένην πιασὼν, ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν, τὴν κυριαρχικὴν. Ἄνευ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης ἐξουσίας οὔτε νὰ νομοθετήσῃ δύναται τις οὔτε νὰ διοικήσῃ, οὔτε νὰ δικάσῃ, οὔτε νὰ διδάξῃ, πολλῶ δὲ μᾶλλον νὰ ἀγιάσῃ, νὰ μεταδώσῃ θ. χάριν κ.λπ.

Εἶναι εὐρυτάτη ἄρα ἡ ἐξουσία αὕτη καὶ λέγεται ἱερατικὴ ἐξουσία (POTESTAS ORDINIS). Βεβαίως ἐκ τῶν δικαιωμάτων αὐτὴν ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἄλλα μὲν εἶναι μεταδιδοσὰ καὶ δύνανται νὰ μεταδιδοσθῶσι καὶ εἰς ἄλλους, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐνάσκησις, οὐχὶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξουσίας, ἄλλα ὅμως εἰς τελείως ἀναπόσπαστα καὶ ἀμεταδίδοστα καὶ δὲν δύνανται παρὰ μόνον ὑπὸ τοῦ κατόχου αὐτῶν νὰ ἀσκήσῃ, δι' ὃ καὶ λέγονται

Ὡς ἐνέχουσα ἐν ἑαυτῇ ἡ ἐξουσία αὕτη θεῖαν χάριν, χάρισμα καὶ μεταδίδουσα ἀγιασμόν καὶ σωτηρίαν λέγεται καὶ ἀγίαστικὴ ἐξουσία.

Λόγῳ δ' ἀκριβῶς τῆς σπουδαιότητος, ἣν κέντηται ἡ ἐξουσία αὕτη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ἱερωσύνη, κατεβλήθη προσπάθεια ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ' ἀρχάς καὶ τῶν ἀποστόλων μετὰ ταῦτα, νὰ ἀπονέμῃται εἰς ὀρισμένους ἀνθρώπους μὲ ὀρισμένα προσόντα καὶ καθ' ὀρισμένον τρόπον ἢ τύπον, ὡς ἐγένετο καὶ ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ. Ἡ τάξις αὕτη τῶν ἀνθρώπων εἶναι καὶ λέγεται ἱερατικὴ, ἀκριβῶς διότι ἔχει ἱερωσύνην, ἱερατικὴν ἐξουσίαν.

Εὐθὺς δ' ὡς μεταδοθῇ αὕτη εἰς τι πρόσωπον συνδέεται τὸσον στενῶς καὶ ἀναποσπᾶστος μετ' αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ δύναται ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτοῦ παρὰ ὑπὸ ὀρισμένους μόνον προϋποθέσεις καὶ ὅρους. Κατ' ἄλλους δὲ οὐδέποτε. Ἐχει χαρακτηρὰ ἀνεξάλειπτον.

Τὴν σωτηρίαν λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος εἰς ὀρισμένην τάξιν πιστῶν, τοὺς ὁποίους Αὐτὸς καλεῖ εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἱερα-

τικὴν, τοὺς κληρικούς· «οὐχ ἑαυτοῦ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρὼν», καὶ «οὐχὶ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ» (Ἑβρ. Ε', 4).

Ἡ τάξις αὕτη ἀποτελεῖ τὰ ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐπενεργεῖ ἡ θεῖα χάρις. Ἀλλὰ τὰ ὄργανα ταῦτα, τὰ ὁποῖα καὶ λειτουργοὶ καλοῦνται, διότι ἀσχοῦσι λειτουργήματα ἐκκλησιαστικὰ καὶ ποιμένες, διότι ποιμαίνουναι τὰ λογικὰ πρόβατα ὡς καὶ οἱ ποιμένες τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὁ Κύριος Αὐτός, ὅστις προβάλλει ἑαυτὸν ὡς ὑπόδειγμα καλοῦ ποιμένος, ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς μέρος αὐτῆς ἀναπόσπαστον. Δι' ὃ καὶ ὡς ἐκπρόσωποι αὐτῆς καὶ ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῇ, ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ὑπὲρ τῶν πιστῶν. Ἀλλῶστε καὶ ὁ Παῦλος (Ἐφεσ. Δ', 10-12) λέγει· «Αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς κατάρτισμόν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Οὗτοι καλοῦνται καὶ κληρικοί, διότι διὰ κλήρου εἰσέρχονται εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας. (Ματθαίος, Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐν Ἐφέσῳ) καὶ ἀποτελοῦσιν ἰδιαιτέραν ἱεραρχικὴν τάξιν, ἐγκαθισταμένην διὰ τῆς χειροτονίας, καθ' ὀρισμένον τρόπον, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀποστολικῶν χρόνων παραδεδομένη· «Καὶ ἐπέθηκα νὰ ὑποταγῇς τὰς χεῖρας» (Πραξ. ΣΤ', 6).

Ἡ διάκρισις τῶν κληρικῶν εἰς ἀνωτέρους (Ἐπίσκοπος, πρεσβύτερος καὶ διάκονος) καὶ κατωτέρους (ὑποδιάκονος, ψάλτης, νεοκώρος, πυλωρὸς κ.λπ.) εἶναι ἐσωτερικὴ ἄμα καὶ ἐξωτερικὴ.

Ἐσωτερικὴ μὲν λόγῳ τῆς σπουδαιότητος ἢ μὴ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐπιτελουμένου ἔργου. Οἱ πρῶτοι ἐκτελοῦσιν οὐσιώδη, κύρια ἔργα (διδασκικόν, διοικητικόν, ἀγιαστικόν), οἱ δὲ δευτέροι βοηθητικά.

Ἐξωτερικὴ δὲ διὰ τὸν τρόπον τῆς καθιερώσεως αὐτῶν. Οἱ μὲν ἀνώτεροι χειροτονοῦνται ἐν τῇ ἀγίῳ θήματι καὶ λαμβάνουσιν θεῖαν χάριν, οἱ δὲ κατώτεροι χειροτονοῦνται ἐκτὸς τοῦ θήματος, ἐν τῇ γῇ καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν σολέαν, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ ἀρχιερέως, λαμβάνοντες μόνον εὐχὴν καὶ εὐλογία, ἰσχυνομένης πρὸς ἀδελφὴν ἐξασκήσεως τοῦ ἔργου αὐτῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅμως ποιμένες εἶναι μόνον οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, ὅχι ὅμως καὶ οἱ διάκονοι, αἵτινες εἰσὶν ἀπλῶς βοηθητικά ὄργανα, ἀλλὰ πάντως μεγαλύτερας σπουδαιότητος τῶν κατωτέρων κληρικῶν.

ΣΚΕΦΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

(Μέρος 26ον)

Φυγή, Μόνωσις, σιωπή

Ἐὰν ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν Χριστιανὸς ἢ Μοναχὸς ποθῇ ἀληθῶς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, πρέπει νὰ ἀγοπᾷ καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν φυγὴν. Λέγοντες φυγὴν ἐννοοῦμεν τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ κόσμου, τῶν κοσμικῶν θορύβων καὶ διωτικῶν μεριμνῶν, ἅτινα δεσμεύουν τὴν ψυχὴν καὶ δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ ἀναπτεροῦται, νὰ ἀνυψοῦται καὶ νὰ ἔχῃ διαρκῶς «τὸ πολίτευμα αὐτῆς ἐν οὐρανοῖς». Βεβαίως, ὁ χριστιανὸς δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ δύναται, ἐν τῷ κόσμῳ ζῶν, ἐὰν θέλῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ κοσμικὰ φρονήματα, τοὺς χαμερπεῖς λογισμοὺς, τὰς κατωτέρας σκέψεις, τὸν κόσμον, ἐν μιᾷ λέξει τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν χαμαίζηλων παθῶν.

Ὁ Μοναχὸς κατὰ μέγιστα λόγον ὀφείλει ὁλοτελῶς νὰ μισῇ τὰ τοῦ κόσμου καὶ νὰ στρέφῃ ὅλον τὸν νοῦν του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ ὑπερκόσμια ἀγαθὰ τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ.

Ἡ φυγὴ εἶναι τῷ ὄντι ρίζα τῆς ἀναμαρτησίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἐν Χριστῷ ἁγίας βιοτῆς.

Διὰ τοῦτο οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ἡγάπων ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι τὴν φυγὴν καὶ ἐντεθὲν ἐξηγεῖται ἡ ἀναχώρησις τῶν «ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἔβρατφ καὶ ἀνύδρῳ».

Οἱ ὅσιοι Πατέρες ἐφευγον καὶ ἡ φυγὴ τῶν αὐτῶν τοὺς ἐξύψωσε, τοὺς ἐξηγίασε, τοὺς κατέστησε «φωστῆρας ἀειλαμπεῖς» δι' ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ φυγὴ. Τὴν φυγὴν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ μόνωσις, τὸ κατὰ μόνος ζῆν καὶ μόνος τῷ Μόνῳ Θεῷ συνομιλεῖν, ἐξ οὗ καὶ ἡ λέξις Μοναχός.

Ἡ μόνωσις ἐμπνέει, ἀναβιβάζει, ἐξυψώνει τὸν ὁσιακῶς καὶ κατὰ Θεὸν ζῶντα μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ. Ἐν τῇ μόνωσει, οἱ Ὅσιοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπή-

λαυσαν τὸν Θεὸν καὶ «ἐγεύθησαν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου».

Ἐν τῇ μόνωσει ἐγνώρισαν τὰ «μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν» καὶ ἔζησαν ὑπερκοσμίως, ὑπὲρ φύσιν. Ἐν τῇ μόνωσει ἀπέκτησαν τὸ «γνώθι σαυτὸν» καὶ ἠσθάνθησαν, ὅτι «ἄχρεῖοι δοῦλοί» εἰσι.

Ἐν τῇ μόνωσει ἐνεδυνάμωσαν καὶ ἐπηύξησαν τὴν πρὸς τὸ «θεῖον» ἀγάπην καὶ ἀνέλαβον πτέρυγας πνευματικάς, ἵνα πετασθῶσι πρὸς τὰ Σικηνώματα τὰ ἄβυσσα, τὴν ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων κατὰ Παῦλον, «τὴν πόλιν τοῦ Ζῶντος Θεοῦ».

Συνοψασμένη μὲ τὴν φυγὴν καὶ τὴν μόνωσιν εἶναι καὶ ἡ σιωπὴ, ἥτις κατὰ τὸν Ἀββᾶ Ἰσαάκ «ἐστὶν ἀνωτέρα θεολογία καὶ πάντων τῶν ἔργων τῆς μοναδικῆς πολιτείας».

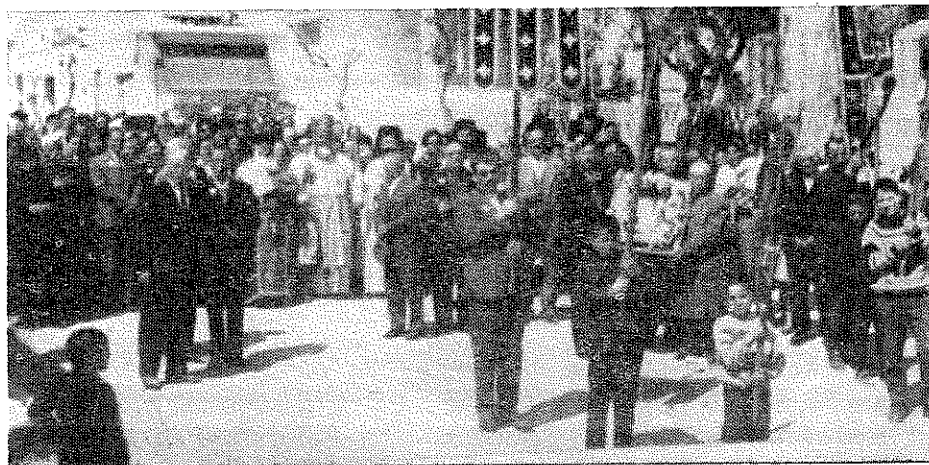
Ἡ σιωπὴ ἡ διὰ τὸν Θεὸν γενομένη εἶναι μεγίστη ἀρετὴ, διότι καθιστᾷ τὸν ἡσυχάζοντα φιλόσοφον καὶ ἐνώγει τὴν φυγὴν αὐτοῦ μὲ τὸν Θεόν.

Ἡ σιωπὴ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος, εἰς τὴν γνησίαν καὶ εἰλικρινῆ μετάνοιαν, εἰς τὴν ἀνάαν καὶ κατανυκτικὴν προσευχὴν, εἰς τὴν ἀγίαν ταπείνωσιν, τὴν ρίζαν καὶ πηγὴν καὶ αἰτίαν πάσης ἀρετῆς.

Ἡ σιωπὴ ἄγει εἰς Φιλοσοφικὰς σκέψεις, εἰς οὐράνια βιώματα, εἰς ἁγίαν ἐσωτερικὴν ζωὴν.

Ἄς προσπαθήσωμεν, ὅθεν, εἴτε ὡς Χριστιανοὶ εἴτε ὡς Μοναχοὶ νὰ καλλιεργήσωμεν, ὅσον εἶναι δυνατόν, τὰς τρεῖς ταύτας ἀρετὰς καὶ ἰδιαιτέρως τὴν σιωπὴν, ἐὰν ὅχι διὰ πάντοτε, τοῦλάχιστον περιοδικῶς διὰ νὰ γίνωμε πραγματικῶς ἐσωτερικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, φορεῖς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἄξιοι διὰ τὴν κληρονομίαν τῶν ἀφθάρτων ἀγαθῶν. Γένοιτο!

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λιτάνευσιν τῆς Ἱ. εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰς τὸν φερώνυμον Ἱ. Ναὸν Κορυδαλλοῦ, εἰς ὃν ἐλειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Σαλαμίνας κ. Γερὸντιος.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Ποῖος θ' ἀναθρέψῃ τὰ παιδιὰ;

Διὰ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς μητέρας δὲν ὑπάρχει ζήτημα.

Ζητοῦνται ὅμως προφάσεις ἀποφυγῆς διὰ τὸν πατέρα.

Καὶ σοὺ λέγουν.

Ποῖαν ἐπίβλεψιν γὰρ κόμῃ ὁ πατέρας διὰ τὰ παιδιὰ. Ἡ ἀνατροφή θὰ γίνῃ μέσα εἰς τὸ σπίτι· αὐτὸν δὲ αἱ ἀνάγκαι τῆς ζωῆς τὸν κρατοῦν ἔξω εἰς τὰς ἐργασίας του. Πῶς λοιπὸν αὐτὸς θὰ ἀναθρέψῃ ἀπουσιάζων ἀπὸ τοῦ σπιτί, ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν τὰ παιδιὰ ποὺ μένουν εἰς τὸ σπίτι;

Ἐὰν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμεθα εἰλικρινεῖς, πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν ὅτι ἡ θάσις αὐτὴ ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο κενόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ἓνα κολοσσιαῖον ψεῦδος. Διότι εἰς τὴν χώραν μας τοῦλάχιστον οὔτε δύο τοῖς ἑκατὸν εἶναι τόσον σκληρωμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν των, ὥστε νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ διαθέσουν εἰς τὸ σπίτι των ἁπλοῦς περίσσευμα τοῦ καιροῦ των. Τὸ κακὸν λοιπὸν ἐγκτεῖται ἄλλοῦ· ὅχι εἰς τὴν ἔλλειψιν διαθέσιμου χρόνου, ἀλλ' εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐπιγνώσεως οἰκογενειακῶν καθηκόντων. Τὸ περίσσευμα τοῦ καιροῦ εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ τὸ

θέσωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας. Διότι τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸ ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τοὺς ψευτοφίλους, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ διαθέτομεν ἀπὸ τὰς ἀργολογίας, τὰς φλυαρίας, τὰ καφενεῖα, τὰ καπηλεῖα, διὰ νὰ τὸ ἀφιερῶσωμεν πρὸν πάντων εἰς τὴν ἀνατροφήν μετὰ τῶν τέκνων μας.

Ἐπαναπαυόμεθα τάχα μετὰ τὴν σκέψιν, ὅτι δεῖ εἶναι καλὰ ἡ μητέρα; Ἀλλ' εἰς τὸ βλέμμα τὸ πατρικόν, τὴν φωνήν, τὴν χειρονομίαν, τὸ παρουσιαστικὸν ὑπάρχει πειθὸς καὶ ἐπιβολή, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι πάντοτε ἰκανὴ ἡ μητρικὴ ἀπαλότης. Ἐπειτα οἱ δύο μαζί δεῖ σκεφθῶν καὶ θὰ ἐφαρμόσουν κατὰ καλύτερον, σοφώτερον, πρακτικώτερον, ἀποτελεσματικώτερον.

Ἡ ἀνατροφή ἄλλωστε χρειάζεται ἀγῶνα, ὅπου ἡ συμμετοχὴ τοῦ πατρὸς πάντοτε ἐγκαρδιώνει καὶ δυναμώνει. Ἐὰν ἡ μητέρα ἀφεθῇ μόνῃ, αἱ δυσκολίαι καὶ αἱ ἀντιστάσεις, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ ζωηρότης καὶ ἡ ἀνωμαλία τῶν παιδιῶν, ὁμοῦ μετὰ τὰς ἄλλας οἰκιακὰς φροντίδας τῆς, θὰ τὴν κουράσουν γρήγορα καὶ θὰ παραλύσουν τὴν καρτερίαν τῆς καὶ τὴν ὑπομονὴν τῆς. Καὶ τότε τὰ παιδιὰ ἀφινόμενα εἰς τὴν τύχην των, χωρὶς ἡθικὴν ἐπίβλεψιν καὶ κατεργασίαν, θὰ εἶναι οἷον ἀγελαῖα ὄντα, ξένα πρὸς ὑψηλότερους σκοποὺς, κτηνῶν

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὸν Πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸν φερώνυμον Ἱ. Ναὸν Καραβᾶ Πειραιῶς.

Ἄτερον στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Πανηγυριν τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ, εἰς ὃν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμ. Διαυλείας κ. Ἀκάκιος

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

—ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ—

(Μετάφρασις ἐλευθέρα)

«Ὁ λοιπὸς ἡμεῖς πρέπει νὰ φανερωθῶμεν ἔμπροσθεν τοῦ ἑήματος τοῦ Χριστοῦ». Καὶ πλούσιος ἂν εἶσαι ἐννόησε ὅτι θὰ δώσης λόγον, ἂν εἰς πόρναις καὶ εἰς πτωχοῦς, τὰ χρήματα ἐξώδευες, ἂν εἰς παρασίτους καὶ κόλακας, ἢ εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, ἂν εἰς ἀσέλγειαν ἢ εἰς φιλανθρωπίαν, ἂν εἰς τροφὴν καὶ ἄσπιν καὶ μέθην, ἢ εἰς τὴν βοήθειαν τῶν ἀδικουμένων. Ὅχι δὲ μόνον διὰ τὸ πῶς ἐδοπάνησες, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πῶς ἀπέκτησες θὰ δώσης λόγον, ἂν δηλαδὴ τὴν περιουσίαν σου συνήθροισες μὲ δικαίους κόπους, ἢ ἀπὸ ἀρπαγῆς καὶ πλεονεξίας, ἂν ἐκ πατρικῆς κληρονομίας, ἢ διὰ καταστροφῆς ὀρφανικῶν οἰκιῶν καὶ διαρπαγῆς τῆς περιουσίας τῶν χηρῶν. . . Ὅχι δὲ μόνον ὁ πλούσιος διὰ τὸν πλοῦτόν του, ἀλλὰ καὶ ὁ πτωχὸς διὰ τὴν πτωχείαν του θὰ δώση λόγον, ἂν δηλαδὴ γενναίως καὶ εὐχαρίστως τὴν πτωχείαν ὑπέμεινεν, ἂν δὲν ἀπηλίπισθη, ἂν δὲν ἐστενοχωρήθη, ἂν δὲν κατηγόρησε τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἔδλεπε ἄλλον νὰ τρυφᾷ καὶ νὰ σπαταλᾷ τὸν δὲ ἑαυτὸν του εἰς στερήσεις νὰ εὐρίσκηται. Διότι καθὼς τὸν πλοῦσιον θὰ ἐξετάσῃ ὁ Θεός, ἂν ἐδείχθῃ ἐλεήμων, τοιούτῳ τρόπῳ θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πτωχόν, ἂν ἐδείχθῃ ὑπομονητικὸς· ὅχι δὲ μόνον δι' ὑπομονὴν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐλεημοσύνην ἐπίσης θὰ δώσῃ εὐθύναις ὁ πτωχός. Ἐπίσης ἡ πτωχεία δὲν εἶναι ἐμπόδιον πρὸς τὴν ἀγαθοεργίαν. Καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ ψήρα, ἡ ὁποία δύο κατέβαλε λεπτά, καὶ μὲ τὴν μικράν ταύτην καταβολὴν εὐδοκίμησε περισσότερον ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες τὰ πολλὰ κατέθεσαν.

Ὅχι δὲ μόνον οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ δικάσται μὲ πολλὴν θὰ ἐξετασθοῦν

σύμφυρμα, περιβεβλημένα προσωπεῖα ἀνθρώπινα.

Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον δὲν ζητεῖ τὴν ἀνατροπὴν ἀπὸ τὴν μητέρα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦς δύο. Τί λέγουσα; «Ὁ ἰ γ ο ν ε ἷ ς» ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ἡμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», Ἐὰν λοιπὸν ὁ πατήρ δὲν φροντίσῃ διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν τέκνων του, τοῦτέστι διὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ζωὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κρέμαται ἡ αἰωνία αὐτῶν τύχη, δὲν θὰ κριθῇ διὰ συνήθη ἀμέλειαν, ἀλλὰ θὰ δώσῃ εἰς τὸν Θεὸν λόγον ὡς παῖδοι κτόνοιο.

Διότι· ψυχὴν παρημέλησες; Ταῦτόν, ὡς νὰ τὴν ἐφύνουσες. Καὶ ἀκόμη χειρότερον. Διότι ὁ παρὰ δίδων ψυχὴν εἰς τὴν κόλασιν εἶναι ὁ ἀποτροπαιότερος μεταξὺ τῶν φονέων.

Φρικτὸν δ' εἰπεῖν, ὅτι δυστυχῶς οἱ μεγαλύτεροι τοῦ Ἄδου τροφοῦνται εἶναι οἱ γονεῖς, οἱ ἀμελοῦντες νὰ κάμουν καλοὺς Χριστιανούς τοὺς καρποὺς τοῦ γάμου των.

ἀκριβείαν, ἂν δὲν διέφθειραν τὸ δίκαιον, ἂν δὲν ἐφήφισαν μεροληπτικῶς, κατὰ τὰς συμπαθείας καὶ τὰς ἀντιπαθείας τῶν πρὸς τοὺς διαδίκους, ἂν τὴν ψήφον των δὲν ἐπηρέασαν κολακείαι ἢ μνησικακίαι.

Ὅχι δὲ μόνον τῆς πολιτείας οἱ ἄρχοντες, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν οἱ προϊστάμενοι θὰ δώσουν λόγον περὶ τοῦ πῶς διεχειρίσθησαν τὴν ἰδιότην των ἐξουσίαν. Καὶ μάλιστα οὗτοι τὰς θαυντέρας καὶ παιρετέρας ὑπέχουσιν εὐθύναις. Διότι καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος νὰ κηρύττῃ ἐν ἀκριβείᾳ θὰ ἐξετασθῇ ἐκεῖ ἂν μῆτε ἀπὸ ἀμέλειαν μῆτε ἀπὸ πάθος ἀπέκρυψε χρήσιμόν τι, καὶ ἂν πρὸς διδασκαλίαν ἐχρησιμοποίησε καὶ τὸν προσωπικόν του εἶον. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος πάλιν, ὅσοι ἐπισημιότεραν θέσιν κατέλαβε, τόσο αὐστηρότερον θὰ κριθῇ, ὅχι μόνον διὰ διδασκαλίαν καὶ πτωχῶν προστασίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ χειροτονίας καὶ ἄλλα ἀναρτήθηται.

Ὅχι δὲ μόνον διὰ τὰς πράξεις μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λόγους μας, θὰ δώσωμεν εὐθύναις, μήπως τυχαίως καὶ εἰς μάτην διασκορπίζομεν. Διότι πολλάκις δὲν ἔβλαψαν τόσοι χρήματα ἀσκοπίως ἐξοδευθέντα, ὅσον λόγοι ἄργοι καὶ ἄχρηστοι. Πολλάκις λόγος χωρὶς σκέψιν ὁλοκλήρους ἀνέτρεφεν οἰκογενείας, καὶ φυγὰς κατέστρεψε καὶ κατέλυσε. Καὶ τὴν μὲν ζημίαν τῶν χρημάτων ἠμποροῦμεν πάλιν νὰ διορθώσωμεν· λόγον δὲ, ὁ ὁποῖος ἀπαῖξ ἀπὸ τοῦ στόμα μας ἐξεπῆδησε, δὲν ἠμποροῦμεν πλέον νὰ τὸν λάβωμεν.

Ὅχι δὲ μόνον δι' ὅσα εἵπομεν ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα ἠκούσαμεν θὰ δώσωμεν εὐθύναις· π.χ. ἂν παρεδέχθημεν ψευδὴ κατὰ τοῦ πλησίον κατηγορίαν. Διότι, ἄκουσμεν α, λέγει, ψευδὲς νὰ μὴ δεχθῇς. Ἐὰν δὲ οἱ δεχόμενοι δὲς συνοφανίσαι δὲν θὰ συγχωρηθῶμεν, ὅσοι διαβάλλουσι καὶ κατηγοροῦσι, ποῖον θὰ ἔχουσιν ἀπολογία.

Καὶ τί λέγω λόγους καὶ ἀκούσματα, ἔπου καὶ διὰ τοὺς ἀπλοὺς διαλογισμούς μας θὰ δώσωμεν εὐθύναις; Μὲ συνάδελφόν σου ἐμιλεῖς καὶ τὸν ἐπαινεῖς πολλάκις μὲ τὸ στόμα καὶ τὴν γλῶσσαν. Ἄλλ' ἂν τὸν δόλον ἔχῃς εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν γνώμην πονηράν, μὲ τὸν νοῦν σου ἐκακούργησες ἐναντίον του, καὶ θὰ δώσης λόγον δι' αὐτό! . . . Ὅταν λοιπὸν ἀκούσῃς ὅτι ὁ Θεὸς καλεῖ εἰς λογοδοσίαν τοὺς δούλους του, ἐννόησον ποῖον θὰ εἶναι τῆς μεγάλης κρίσεως τὸ δικαστήριον, ὅτι πᾶσα ἀξία καὶ πᾶσα ἡλικία καὶ οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες θὰ κριθοῦν ἐκεῖ, καὶ ἀναλόγισον τὰς ἰδικάς σου ἀμαρτίας πάσας. Διότι καὶ ἂν σὺ ὁ ἴδιος λησιμονήσῃς τὰ πλημμελήματά σου, ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὰ λησιμονήσῃ ποτέ, ἀλλὰ θὰ στὰ στήσῃ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἂν δὲν προλάβῃς νὰ τὰ καταλύσῃς διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, καὶ διὰ τῆς προθύμου πάντοτε συγχωρήσεως τῶν πρὸς σὲ σφαλμάτων τῶν ἄλλων.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

**Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν
Κύριον Κωνσταντῖνον Κόλλιν,**

Ἀθῆνας

**Ἐκ τοῦ πενιχροῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας
ἡμῶν τῆς στερρῶς ἐχομένης τῶν Πατρικῶν ἡ-
μῶν Παραδόσεων προσφέρονται 5 000 (πέντε
χιλιάδες δραχ.) ὑπὲρ τῶν σκληρῶς πληγέντων
ἐκ τῶν σεισμῶν καὶ δεινοπαθούντων ἀδελφῶν
ἡμῶν.**

**Ἀρχιεπίσκοπος Γνησίων
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἑλλάδος, ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ**

Εἰς ἀπάντησιν προηγουμένου τηλεγραφήματος τοῦ
Ἀρχ. πον ἡμῶν κ. Αὐξεντίου ἐλήφθη τὸ ἀκόλουθον
τηλεγράφημα παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως
κ. Κων. Κόλλιν.

**Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γνη-
σίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν κ. κ. Αὐξέν-
τιον Ἀγίου Ἰωάννου 47 Πετρούπολιν Ἀτ-
τικῆς.**

Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν τὴν ὑμετέραν
Μακαριότητα διὰ εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἀναλήψει
ὑφ' ἡμῶν ἔργου ὑπὲρ φιλιότητος Πατρίδος.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 15 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρίζει ὁ Ἱε-
ρὸς Ναὸς Ἀγ. Ἀχιλλεῖου Γούβας δι' Ἀρχιερατικῆς
χοροστασίας.

Οἰκοδομητικαὶ σκέψεις

Η ΧΑΡΑ

Ἡ χαρὰ εἰς τὴν ζωὴν εἶναι ὅ,τι τὸ λάδι εἰς τὴν
λυχνίαν ὅταν τὸ λάδι σωθῇ, τὸ φυτῆλι καίεται, ἐκπέμ-
πει μαῦρον καπνόν, καὶ μόλις φαίνεται μία ὀχρὰ λάμ-
ψις, ἡ ὁποία ὅμως δὲν δίδει φῶς.

Ζωή, χωρὶς χαρὰν, περὶ ἀνωφελῶς, σκορπίζουσα
γύρω τῆς μόνον κατήφειαν καὶ λύπην.

Ἐάν, κάθε πρωί, εἰς ἀπλὴν προσευχὴν, ἀνοίγωμεν
τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν, ὅπως ἀνοίγομεν τὰ πα-
ράθυρά μας εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὸν ἀέρα, ὁ Θεὸς
θὰ γεμίσῃ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ τὴν ἡρεμον καὶ γλυ-
κεῖαν ἐκείνην χαρὰν, ἡ ὁποία μᾶς ἀνυψώνει, μᾶς κά-
μνει νὰ μὴν αἰσθανόμεθα τὸ βάρος τῶν δυστυχημάτων,
πλημμυρίζει δὲ τὴν καρδίαν μας ἀπὸ ἀγαθότητα.

Ὁ Ζηλωτὴς καὶ ἐνάρετος ἀγιορεΐτης Μοναχὸς Ἀχιλλεῖος
ἐκ τῆς Σκήτης Ἀγ. Ἀννης ἔθεσεν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς
του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γεροντός του, νὰ δέχηται πλη-
σίον του καὶ ἐξυπηρετῇ προθύμως ὑπερήλικας ἢ ἀσθενεῖς,
οἵτινες ἐκ τοῦ ματαίου κόσμου καταφθάνουν εἰς τὸ περι-
βάλλον τῆς Παναγίας διὰ νὰ σώσουν τὴν ψυχὴν των.

Ἐσχάτως προητόμισε καταλλήλως διὰ τὸν κόσμον τῆς
αἰωνιότητος τὸν ἐκ Μυκόνου Ἰωάννην Σ. Κουκᾶν καὶ διὰ
τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθέντα Συμεῶνα Μονα-
χὸν καταφθάνοντα ἐκεῖ εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του.

Ὁ αἰμὴνητος Συμεὼν ἐν ἔτος ἔζησεν ἐκεῖ καὶ ἐπλήρωσε
χρόνους πολλούς, ἐπιδείξας τὸν πλούτον τῶν ἀρετῶν του.
Τὴν δὲ 14 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἀπῆλθε πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν
91 ἐτῶν.

Ἐδόξαμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του, εἰς
δὲ τὸν Π. Ἀχιλλεῖον ἀποδόσῃ τὸν μισθὸν τῶν κόπων του.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου ἐχειροτο-
νῆθι τὴν 2 Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ὁ Ἱεροδιάκονος Χρυσόστο-
μος Ἀρχοντίδης εἰς Πρεσβύτερον.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν πρὸς δόξαν
Θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν πιστῶν.

Ἀπαίσιος δόλος!

Καθ' ἃ ἀναφέρεται εἰς τὸν Τύπον, ὁ Πάπας ἐπέτρεψε
εἰς τοὺς Καθολικοὺς νὰ μεταλαμβάνουν ἀφόβως τῶν Ἀγράν-
των Μυστηρίων εἰς Ναοὺς Ὁρθοδόξων παρὰ Ὁρθοδόξων
Κληρικῶν προσφερομένων. Ἐδήλωσεν ἐπίσης, ὅτι ἀναγνω-
ρίζει τοὺς γάμους μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Καθολικῶν, τοὺς
ὑπὸ Ὁρθοδόξων Κληρικῶν εὐλογοιμένους.

Ἀς λάβῃ σοβαρῶς ὅ,τι ὕφει του ὁ Ρωμαῖος Ποντίφηξ,
ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος καὶ «πιστὸς τοῦ Κυρίου»
λὰ δὲς δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὰ τοιαῦτα δόλια καὶ παρα-
πλανητικὰ διαθήματα καὶ διακηρύξεις τοῦ Πάπα, ὅστις προσ-
παθεῖ ὑποπλῶς νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν Καθ-
ολικισμόν.

ὑπὸ μίαν προϋπόθεσιν μόνον εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ
ἑνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τὴν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν πε-
πλανημένων ὡς αἱρετικῶν Παπιστῶν εἰς τὸ γνήσιον καὶ
ἀφραυρῶς Ὁρθόδοξον Πνεῦμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων
καὶ τῶν Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων τῶν ἐπὶ τὰ Οἰ-
κουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων!

Καὶ πάλιν ὁ χιλιασμός ἐν δράσει

Εἰς τὴν Καθημερινὴν τῆς 23ης Μαρτίου γίνεται λόγος
περὶ τῶν καταχθονίων καὶ ὑποπλῶν μέσων καὶ τρόπων, τοὺς
ὁποίους μετέχονται οἱ χιλιασταὶ προκειμένου νὰ παραπλῶ-
νουν τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀγνοοῦντας.

Ποῖος τέλος πάντων θὰ σταματήσῃ τὸ κακὸν τοῦτο; πό-
τε οἱ ἀεμόδιοι παρόντες θὰ λάβουν τὰ μέτρα τῶν πρὸς ἀνα-
χαίτησιν καὶ περιστολὴν τῆς τοσοῦτον ἐπικινδύνως δρώσης
ἀντιχριστιανικῆς καὶ ἀντεθνικῆς προπαγάνδας ταύτης; δυ-
στυχῶς ὅμως οἱ ἐπείθοντο καθησέοντες καὶ ἀδιαφοροῦν, ἕως
ὅτου οἱ λύκοι κατασπαράξουν τὰ ἀνομιὰ καὶ ἀπὸ τῶν Χριστῶν,
ὅποτε πάντες θὰ κλαίω-
μεν ἀνωφελῶς διὰ τὴν ἀπώλειαν ψυχῶν ὑπὲρ «ὧν Χρ-
στὸς ἀπέθανεν».